

Adrenalinový svět Petra Drozdy

Gladiátor v americkém velkofilmu, skřítek v české pohádce, kaskadér, rebel, provokatér, olympionik, ale i kamarád a skvělý chlap. Petr Drozda se v životě rozhodně nenudí. „Jak se poznáme?“ ptal se, když jsem ho zvala na „pókec“. „Mám si nasadit blikající čelovku nebo zasunout kaktus do klopy?“ Ale nebylo to nutné, téměř dvoumetrového Drozdáka nepřehlédnete. Sešli jsme se před Kabinetem, vyzkoušeli několik stolků, ke čtvrtému se nakonec usadili a Petr začal vyprávět...

Na práci jsem hrozný pedant. Stokrát si přečtu scénář, než přijdu na natáčení, mám vymyšleno třeba dvacet akcí, které by se daly použít. Když koukám na film, všechno si monitoruji. Bitvy, údery. Manželka se vždycky klepe, že někoho zastřelí, nemá to ráda, a já říkám: „To je vůl, on dostane zásah a ještě dvě vteřiny stojí...“

Jak dlouho výstup trénujete?

Nejhorší je, když přijdu na natáčení a řeknou mi: „Máme tady rvačku, ale nejsou peníze na zkoušky. Máš na to půl hodiny.“ Navíc, když herec třeba nikdy nešermoval. Oni tedy říkají, že se to učí na škole, ale myslím, že neumí skoro nic. V roce 2004 jsme točili v Litvě Templáře. Pět týdnů od rána do večera jsme trénovali s herci jen šerm. Potom to teprve nějak vypadá.

Je povolání kaskadéra hodně nebezpečné?

Od roku 1971 dělám kaskadéra pod agenturou Filmka, kterou vede Ladislav Lahoda, a od roku 1990 koordinátora a nikdy se mi nestalo, že by si někdo ublížil. Měli jsme tedy specialistu ve skupině, Zdenka Srstku, kterému jsme říkali „Dentista.“ Dost vyrážel zuby.

Jaká byla vaše nejzajímavější role?

Vždycky říkám, že v pohádce *At žiji duchové*. Hrál jsem tpaslika.

Vy? To bych vás nepoznala...

Já se poznám, mám žlutou čepici, žluté kalhoty a růžovou košili. Padali jsme do těch děr v zemi. Konvice na zalévání dělali klempíři na Barrandově,

měřily asi 2,5 metru. Naše „lopatičky“ byly dlouhé asi šest metrů, rukovět z kmene, těžké to bylo jako blázen. A dělejte, že je to lehký... Prováděli jsme různé hovadinky. Měli jsme takový velký kalfas, jakoby na maltu, plný jakéhosi mléka. Jeden kluk se kolem motal, já do něj strčil a on spadl dovnitř. Vylezl a povídá: „Drozdáku, to ti vrátím.“ Já říkám: „Jindro, znáš mě, ty mě v životě nemůžeš očůrat...“ Týden mě nechal vykysat. A pak... Měli jsme takové vysoké škorně, pan Lipský právě dával nějaké pokyny a já najednou cítím zezadu něco divného. Tak se podívám a Jindra mi čural do té boty. Říkám: „Co děláš?!“ A on: „Vždyť jsi říkal, že tě v životě neočůráám...“ (pozn. redakce – pro to, co dělal Jindra Petrovi, použít jemnější výraz).

Točíte i zahraniční filmy. Jak se spolupracuje s mezinárodními týmy?

Mě takhle práce strašně baví. Nejvíce, když můžu pracovat sám, což u zahraničních filmů moc nejde. Občas přijede nějaký nafoukaný americký koordinátor, vidím, že to třeba dělá špatně, a snažím se jim poradit. Ale jak jsou nafoukaní, tak řeknou: „My job!“ A jedou po svém. Jediný Bad Davis, který hodně spolupracuje s Tomem Hanksem, je bezvadný chlap a bezvadný koordinátor. Dal mi neskutečný prostor. Říkal: „Já si udělám herce, ty si udělej české kluky.“ Točili jsme nálet na tábor, výbuchy, opravdu hodně práce.

Točil jsem *Magic Dragons*, *Gladiátora* v Maroku, *Krále Artuše* s Owenem nebo *Hartovu válku* s Bruceem Willisem.

Na co rád vzpomínáte?

Gladiátor byla pěkná práce. Točili jsme v Maroku, dva měsíce jsme trénovali ve čtyřicetistupňovém vedru. Poptali šéfa naší agentury, že potřebují velké lidi. Hráli jsme v první scéně v areně, kde nás zmasakrovali. Jeli největší lidé z naší skupiny, a přitom jsme tam byli nejmenší. Sešli se tam lidé z Ameriky, Anglie, neskuteční obři.

Nebáli jste se?

Ne, jednoduše jsme říkali „kravička“, vážil 170 kg. Pak jeden, toho nakonec vystříhli, který nás dobíjel obrovskou koulí na tyči. Vážil přes 200 kg a měřil 215 cm. Nemohl ani chodit. Hrál jen ve slipech, a když se svlékl, po celém těle měl vytetované Šmouly! Barevně.

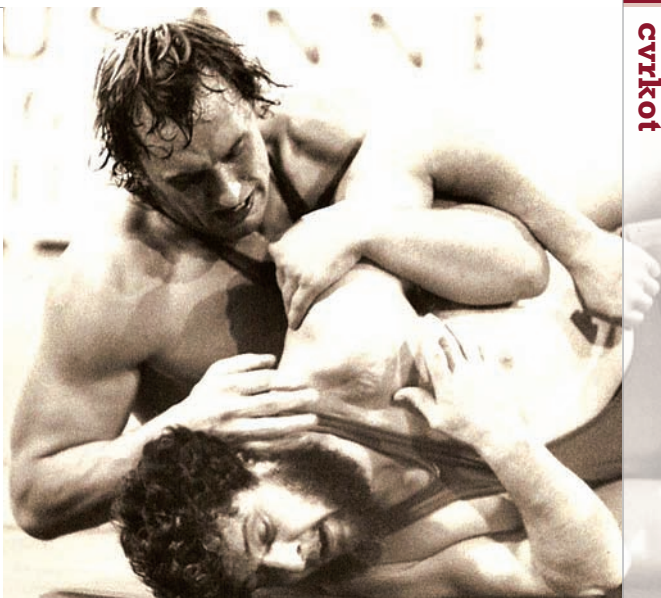
Každý den musel být o čtyři hodiny dříve v maskárně, aby ty Šmouly zamaskovali.

Setkáváte se se slavnými herci, jací jsou?

Russel Crowe byl skvělý. Kluci mu vyprávěli české sprosté fóry. Oni to neznají. Museli jsme mu vše dovysvětlovat, než mu to došlo. Pak pochopí a druhý den ráno vždycky přišel a povídá: „Kluci, Češi, nemáte ještě nějaký sprostý fór?“ Měl svého dabla, ale vůbec ho nepoužíval. Rok se na tu roli připravoval, dobře se s ním pracovalo.

Tenkrát tam zemřel Oliver Reed. Ale měl krásnou smrt. Seděl na baru, najednou dostal infarkt a konec. Ocenil jsem režiséra, Ridleye Scotta. Nemám rád, a to se děje i u nás, patolízalství. Tenkrát jsem stál ve frontě u cateringu a za mnou se postavili Scott s Russelem Crowem a Oliverem Reedem. Hned přišel šéf cateringu a povídá režisérovi, aby šel dopředu. A Ridley Scott ho normálně seřval: „Tak to ne. Máme hodinu na oběd a všichni, maskéři, rekvizitáři, celý štáb dělají stejně jako my, tak já si tu frontu vystojím.“ Krále Artuše s Owenem jsme točili v Irsku. To bylo také krásné natáčení. Dobývaly se hradby, spousta lidí hořela, spousta kouře a nejlepší bylo, když jsme doběhli, dopadli na zem, tak jsme si v tom kouři ještě zapálili. Kuřáci, no...

Z tohoto natáčení mám jednu krásnou příhodu. Dělali jsme útok na hradby. Bylo tam asi 3000 komparsistů. A asi deset kaskadérů. Říkám: „Kluci, byli bychom blbí, kdybychom šli dopředu. Když bude útok, tak

poběžíme až k hradbám, což je nějakých 500 metrů. Ale když se postavíme za kompars, tak to celé poběží oni a my jen nějakých 100 metrů.“ Tak jsme šli dozadu, říkáme si pohoda, ležme tam, cigárko, kafičko. A šel okolo režisér, podíval se na mě a šel dál. Pak se vrátil a já tušil průsvih. Povídá, „Hej, you.“ A kluci se smáli: „Drozdáku, něco tě čeká.“ Tak jsem šel za ním a vidím, že rekvizitáři nesou obrovský prapor. Vedle mne tři hlavní herci a režisér povídá: „Půjdeš mezi nimi s tím praporem.“ A najednou vidím dvě čtyřkolky s kamerami. To už mi bylo jasné, že stoprocentně poběžíme. Stáli jsme v čele obrovského davu, kluci vzadu, režisér mávnul, čtyřkolky se rozjely, já

Přijďte si pochutnat
do skvělých sushi barů ...

SAKURA GARDEN – PASÁŽ ČERNÁ RŮŽE

Na příkopě 12, Praha 1, tel.: 775 725 872

SUSHI SAKURA DEJVICE

náměstí Svobody 1, Praha 6, tel.: 774 785 077

SUSHI SAKURA Kladno

Vašatova 3216, Kladno, tel.: 774 725 872

www.sushisakura.cz

s praporem, ušli jsme asi dvanáct kroků a znova mávnutí a celé se to rozeběhlo. Já musel opravdu uběhnout celých těch 500 metrů, aby mě nepřevalcoval kompars. Pod hradbami jsem exnul. Ležel jsem na zemi s praporem, kluci se mohli zbláznit smíchy. A režisér povídá: „Kolik ti je roků?“ Já na to: „Dvaapadesát.“ „Tak to asi nic, půjdeme to ještě čtyřikrát.“ A vybral si někoho mladšího.

Jak to bylo s vašim zápasením a reprezentací?

Dělal jsem volný styl, byl jsem desetkrát mistr republiky. Tenkrát jsem neměl soupeře. Byl jsem čtvrtý na Olympiádě v Kanadě v roce 1976, třetí na mistrovství Evropy. Zápas mě bavil. Ale jednou v Mexiku se mnou soupeř hodil a prasknul mi obratel. Tak jsem toho musel nechat. Bylo mi 29, zrovna jsem trénoval na OH do Moskvy. Za bolševika, dokud jsi dobrý, tak tě plácají po zádech, ale potom se na tebe každý vykašle. Sháněl jsem práci, dělal jsem na údržbě Barvy laky, potom 12 let vyhazovače v Alžě.

A sport?

Jednak tam byly malé peníze, za Mistra republiky jsem třeba dostal poukázku za 500 korun do Bílé Labutě. Dostávali jsme kalorné, 900 korun. Ale víte, co mě nejvíc naštvalo? Když jsem skončil po úraze, musel jsem odevzdat „výstroj“, tedy tepláky. Dokonce mi přišel doporučený dopis, abych vrátil teplé ponožky. Zápasil jsem pod Rudou hvězdou Praha, v náročáku pod ČSTV, to byla banda gaunerů. Lákali mě do strany, to jsem odmítl. Proto jsem také nedostal titul Zasloužilý mistr sportu. Když to teď vyprávím, mladí nechápu. Když jsme skládali na Hradě olympijský slib, celou výpravu převezli k památníku na Žižkově, k urně toho blba, Klementa Gottwalda. Stáli tam Hyml, šéf ČSTV, Chvalovský a ostatní banda. My jsme museli jít ve čtveřicích, pochodovým krokem před tu urnu a tam se uklonit. Pokud bychom to odmítli, na OH by nás nepustili.

Lákalo mě zůstat venku. Ale tady jsem měl rodinu a kamarády, chalupu.

Postava Petra Drozdy a křehká redakční stvoření...

Jak se stane, že člověk takhle vyroste?

Dělal jste pro to něco?

Vždycky jsem byl největší ve třídě. A to jsem z dvojčat. Táta byl také zápasník, pořádně udělaný. Hodně jsem posiloval a hlavně šplhal po laně bez přírazu. To je dobré na všechno, na ruce, nohy, záda... Se svými 100 kg jsem vyšplhal 20 pětímetrových lan za 9 minut.

Proč zrovna volný styl? Inspiroval vás tatínek?

Do dneška tátovi vděčím, že mě usměrnil, když jsme s klukama nechodili na tréninky. Bavilo mě to. Po vojné jsem v podstatě neměl soupeře. Byl jsem většinou v kategorii do 100 kg, když jsem o něco přešel, šel jsem do těžké váhy a tu jsem také vyhrával.

To by mě také bavilo...

Ale jednou jsem toho málem nechal. V lednu jsme vždycky jezdili na velký mezinárodní turnaj do Gruzie. Plná hala lidí a já šel do semifinále, proti mně jeden Gruzinec. Byl politický a nesměl jezdit ven. Neskutečný chlap. Dva metry deset, lopaty, 150 kg, vydřený. Říkám mu Yetti. Hala začala bouřit. Chytil mě tou tlapou mezi nohy, to bylo jak jeřáb z ČKD, a hodil si mě nad hlavu. Kdyby se mnou praštil o zem, tak mi to nevadilo. Ale on mě držel ve vzduchu a asi půl minuty chodil kolem té žíněnky a ukazoval mě publiku. Lidé řvali, to byla strašná potupa. Pak se mnou konečně praštil na lopatky. Šel jsem do šatny, svlékl dres a říkám: „Končím!“ To samé ovšem udělal sedminásobnému mistru světa Ivanu Jareginovi, který se s ním utkal ve finále. Toho navíc nenáviděl, protože byl Rus.

A k filmu jste se dostal jak?

Moje první role byla v seriálu Duhový luk. V roce 1964 Jarda Tomsa založil kaskadérskou skupinu. Její členové už hráli ve filmech Limonádový Joe nebo Tarzanova smrt.

Byl jsem zrovna na vojně a přišel za mnou Karel Engl, že točí válku a potřebuje německého vojáka. Tak jsem to vzal a od té doby jsem točil.

Začátky byly někdy úsměvné. Ve svém druhém filmu jsem měl dostat mluvenou roli. To bylo něco, mluvená role, byl jsem nadšený. Jednalo se o krimi příběh „Prdelka“ a hrál tam Jiří Lábus a Jana Synková. Hrdě jsem si přinesl scénář domů, otevřu ho a koukám, samé D, PD... Tak jsem letěl do budky telefonovat Jardovi Tomsovi, povídám: „Ty ses zbláznil! To nezvládnou, vždyť tam toho textu mám strašně moc!“ On na to, že to není možné a abych přijel. Tak mu to ukazuji, říkám: „Koukej, D - Drozda, Drozda, PD - Petr Drozda...“ A on: „Podívej se pořádně, to je detail a polodetail!“ Hrál jsem řidiče šestsetřináctky. Stránka 68, řidič se otočí a řekne: „Jedem?“ A to bylo celé.

S Petrem Drozdou si povídala Hana Vargová